

gelsesmaade, som finder Sted ved Bortfæstning med en høj Indfæstning eller, hvad der i mine Tanker bliver tilnærmelsesviis det Samme, ved Bortforpagtning af 50 Aar med en Forudbetaling af, undertiden det Halve af Eiendommens Værdi. Jeg kan ikke Andet end ønske, at denne efter min Betragtning mindre heldige Benyttelse af den Forpagtningsfrihed, som er givet ved Forordningen af 15de Juni 1792, kunde bortfalde.

J. Andersen: Jeg kunde ønske at høre den høitæredede Indenrigsministers Udtalelse om, hvorvidt han vilde være villig til at lade Loven blive meget lille, saaledes nemlig, at den kun kom til at indeholde Ordene i § 1 indtil det første Comma og saa Ordet „op hæves“ i Slutningen af Paragraphen, medens § 2 gik reent ud.

Staal: Det glæder mig overordentlig at være i saamegen Overensstemmelse med den ærede Indenrigsminister. I den Henseende, hvor der var nogen forskjellig Opfattelse tilstede, maa jeg dog fastholde min Mening, at, naar Recognitionen bliver bestemt billigt og moderat, og der bliver taget Hensyn til, at man derved ikke tillige berøver Brugeren Midlerne til en fornuftig Drift af hans Jord, kan et saadant Forhold have overordentlig mange Fordele for Brugeren og vil i mange Tilfælde blive foretrukket. Den ærede Minister yttrede, at der dog var en Forskjel i vor Stilling til denne Sag, den nemlig, at det var ham mere magtpaaliggende at see Sagen fremmet, end det var mig. Jeg tror nu, det er temmelig ufrugtbart at drøfte dette Spørgsmaal, som Sagen nu ligger for, da vi rimeligviis ikke vilde faae Leilighed til praktisk at lægge vor Interesse for den for Dagen, men jeg tror dog ikke, den ærede Minister har noget Middel til at kunne bedømme min Interesse for Sagen.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at jeg allerede ved det, jeg udtalte forrige Gang, jeg havde Ordet, har besvaret det Spørgsmaal, som det ærede Medlem ligeoverfor (S. Andersen) rettede til mig. Det

forekommer mig, at det maatte fremgaa tydeligt nok af, hvad jeg udtalte, at jeg ikke anseer den Overdragelsesmaade af Jord, som stikker ved Bortfæstning, for at være heldig, og det vilde jeg blive den eneste Overdragelsesmaade af Fæstegaarde, som blev tilbage, dersom Lovforslaget skulle affattes saaledes, som det ærede Medlem meente. Jeg maa for mit Vedkommende formene, at Bedtagelsen af et Lovforslag paa halvanden Linie af det Indhold, som det ærede Medlem nævnte, faktisk vilde blive det Samme som et Paabud om, at Fæstegaardene skulle sælges; thi jeg tvivler om Virkeligheden ikke, at der net længe endnu vil findes Mænd her i Landet, som vilde være villige til at bortfæste Fæstegaarde under de Bilkon, som Loven af 19de Februar 1861 har foreskrevet. Et saadant Forslag vilde jeg altsaa for mit Vedkommende ikke kunne gaas ind paa, idet jeg naar det virkelig var Tanken, at Overdragelsen af Fæstegaarde til Andre ikke mere skulle finde Sted, i alt Fald maatte forlange, at dette Forslag kom til at foreligge med rene og klare Ord. I saa Tilfælde skal jeg aldrig holde min bestemte Mening om dette Spørgsmaal tilbage. — Naar jeg for tilbød mig at udtale en Formodning om, at det ærede 1ste Medlem for 7de Areds (Staal) ikke i samme Grad som jeg satte Pris paa at see Lovforslaget bragt tilende i denne Samling, saa kan jeg ganske vist ikke anføre noget Positivt til Støtte derfor, men det forekommer mig, at naar man indleder og aflutter sine Udtalelser om et Lovforslag med den Betragtning, at det dog ikke kan blive særvidt i denne Samling, saa ligger deri indirecte, at man ikke sætter nogen særdeles Pris derpaa; thi man har jo mange Gange seet, at det, som man fra alle Sider sætter særdeles Pris paa, kan det ogsaa lykkes at faae igjennem den forholdsviis meget kort Tid.

Lehmann: Det er mig meget fjært at have hørt, at man fra modsatte Sider synes at være temmelig entig om, at nærværende Lovforslag, saaledes som det nu foreligger, er ubrugeligt; thi den Opfattelse af samme, som jeg har kunnet tilegne mig, er, at det haade